

**ВИКТОРЧУК М. В. ИНФОРМАЦИОННОЕ ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ
ГОСУДАРСТВЕННОЙ ФИСКАЛЬНОЙ СЛУЖБЫ УКРАИНЫ С ДРУГИМИ
СУБЪЕКТАМИ НАЛОГОВЫХ ПРАВООТНОШЕНИЙ
ПРИ АДМИНИСТРИРОВАНИИ НАЛОГА НА ИМУЩЕСТВО**

Рассмотрены теоретические аспекты взаимодействия Государственной фискальной службы Украины с другими субъектами налоговых правоотношений при администрировании налога на имущество. Проанализировано действующее налоговое законодательство Украины по рассматриваемым вопросам. Охарактеризованы элементы структуры налоговых информационных отношений, возникающих при администрировании налога на имущество.

Ключевые слова: информационное взаимодействие, Государственная фискальная служба Украины, налог на имущество, администрирование налогов.

**VIKTORCHUK M. V. INFORMATION INTERACTION OF THE STATE FISCAL
SERVICE OF UKRAINE WITH OTHER SUBJECTS OF TAX LEGAL RELATIONS
DURING THE ADMINISTRATION OF THE PROPERTY TAX**

Aiming at offering the ways to improve the efficiency of information interaction of the State Fiscal Service of Ukraine (SFS) with other subjects of tax legal relations during the administration of the property tax the author has considered theoretical foundations of this interaction, has analyzed the content of information relations that arise between the SFS and these subjects in the process of administration of the property tax.

With the assistance of logical and semantic method the author has determined the list of objects of the studied interaction; the structural and logical methods were used to classify the subjects of tax relations.

It is emphasized that the introduction of new information technologies creates the need to implement new forms of interaction between the subjects of tax legal relations, particularly during the administration of the property tax.

It was found out that information relations in the sphere of the SFS activity arise because of the information, in particular by the object of information relations with the participation of the SFS; that is public and service information, documented information on taxes and fees, information on tax offences. It is stressed on the necessity of implementing e-service – «personal electronic study of a taxpayer» for individuals – payers of property tax.

The author has stated on the feasibility of adopting a regulatory act on the procedure of interaction between executive authorities regarding the submission of information required to ensure the completeness of taxpayers' registration, objects of taxation and objects related to taxation.

Keywords: information interaction, State Fiscal Service of Ukraine, property tax, tax administration.

УДК 343.139

О. А. ГЛУЩЕНКО,

начальник сектору з правової роботи відділу супроводження проектів ТОВ «ДЕКСТЕР»

**ПОНЯТТЯ, СУТНІСТЬ ТА МІСЦЕ МЕДІАЦІЇ В СИСТЕМІ МЕХАНІЗМІВ
ВІДНОВНОГО ПРАВОСУДДЯ**

Проведено аналіз концепції відновного правосуддя, виокремлено програми альтернативного вирішення конфліктів, що вплинули на формування концепції, досліджено різні підходи до тлумачення поняття медіації. На основі проведеного дослідження сформульовано визначення цього поняття, зроблено висновок, що інститут медіації є сучасним інструментом вирішення кримінально-правового конфлікту, який має глибинне історичне коріння і застосовується в багатьох країнах світу. Передумовою запровадження цього інституту в Україні є закріплення в Кримінальному процесуальному кодексі України інституту угоди про примирення та інституту угоди про визнання винуватості.

Ключові слова: концепція відновного правосуддя, програми альтернативного вирішення конфліктів, медіація, інструмент вирішення кримінально-правових конфліктів.

Glushchenko, O.A. (2015), "The concept, essence and place of mediation in system of mechanisms of restorative justice" ["Poniattia, sutnist ta mistse mediatsii v systemi mekhanizmv vidnovnoho pravosuddia"], *Pravo i Bezpeka*, No. 2, pp. 50–55.

Постановка проблеми. На сьогоднішній день надзвичайно актуальною є проблема впровадження у кримінальний процес України механізмів відновного правосуддя, які уже тривалий час використовуються в багатьох країнах світу. Концепція відновного правосуддя сформувалась як альтернатива традиційному кримінальному переслідуванню, яке на даному етапі суспільного розвитку не дозволяє повною мірою ефективно вирішити кримінально-правовий конфлікт та належним чином захистити права потерпілого в кримінальному процесі.

Стан дослідження. Оскільки для нашої країни інститут медіації є новим, а в країнах Західної Європи та Північної Америки широко використовується, то закономірно, що значна частина наукової літератури і публікацій, присвячених проблемам медіації, написана саме зарубіжними вченими. Окремі аспекти застосування механізмів відновного правосуддя, зокрема медіації, були об'єктом дослідження таких російських вчених, як Г. А. Арутюнян, Ю. С. Коляснікова, А. М. Понясюк та ін. У вітчизняній літературі відсутнє комплексне дослідження, присвячене цій проблемі, однак є ряд робіт, що стосуються загальних аспектів відновного правосуддя. Цю тему досліджували О. І. Виноградова, М. О. Карпенко, О. В. Перепада, А. Р. Туманянц, А. М. Ященко та ін.

Мета цієї статті – провести аналіз концепції відновного правосуддя, виокремити програми альтернативного вирішення конфліктів, які вплинули на формування концепції, дослідити підходи до тлумачення поняття медіації, сформулювати визначення поняття медіації як механізму вирішення кримінально-правового конфлікту.

Виклад основного матеріалу. Концепція відновного правосуддя являє собою сукупність вчень про способи реагування на протиправні діяння, в основі яких лежить ідея про необхідність примирення сторін конфлікту, що виник в результаті протиправного діяння, з метою відновлення нормального порядку, який існував до вчинення діяння, задоволення інтересів сторони, якій заподіяна шкода, а також виправлення та ресоціалізації особи, яка скоїла таке діяння [1, с. 11].

Сутність концепції відновного правосуддя полягає в напрацюванні дієвого механізму вирішення кримінально-правового конфлікту на рівні конкретних міжособистісних стосунків за участі спеціальних суспільних чи державних органів примирення, який би забезпечив реальне примирення між потерпілим і підозрюва-

ним або обвинуваченим при дотриманні визначених на законодавчому рівні принципів і процедур.

У країнах Західної Європи, зокрема у Великобританії, можливість та необхідність застосування програм альтернативного вирішення спорів з'явилась лише у 80-х рр. XX століття. Серед учених та юристів-практиків США обговорення щодо можливості запровадження в судову систему США альтернативного способу вирішення будь-якого конфлікту, який намагаються вирішити дві сторони незалежно від підвідомчості та підсудності, почалися на початку 90-х рр. XX століття. Медіація, у свою чергу, зайняла серед них провідне місце як один із способів досягнення консенсусу [2, с. 96].

Саме під впливом програм альтернативного вирішення кримінально-правового конфлікту, що існували в США, Канаді та країнах Західної Європи, і сформувалась концепція відновного правосуддя. До таких програм можна віднести:

1. «Victim-Offender Reconciliation Programs (VORPs)» – програми, що були вперше представлені у 1974 році в Канаді та у 1977 році в США. Вони були засновані на принципах обміну і діалогу та передбачали зустрічі жертв злочинів з правопорушниками у присутності нейтральної третьої сторони, що зазвичай проводилися перед винесенням вироку. Основною метою VORPs було відновлення «правильних взаємин», які повинні існувати між двома сторонами [3, р. 31];

2. «Prisoners Rights and Alternatives to Prisons» – програма, де закликалися розглядати правопорушників перш за все як жертв соціального байдужості, расової та гендерної дискримінації. Відповідно до положень програми її учасники намагалися змінити умови утримання у в'язницях, мінімізувати використання тюремного ув'язнення і навіть зовсім його скасувати. У цьому контексті Фей Хоні Кнопп та інші прихильники цієї програми сподівалися побудувати «дбайливе суспільство», що дбає і про жертв злочинів, і про правопорушників [4, р. 6];

3. «Victim – Offender Mediation (VOM)» – програма, що передбачала особисті зустрічі жертв злочинів з правопорушниками. Модель цієї програми була схожа на модель VORPs, однак тут була передбачена можливість брати участь у зустрічах не тільки жертвам і правопорушникам, а й іншим особам, особливо у випадках, коли розглядалися справи про серйозні правопорушення. Програми VOM почали застосовуватись у Великобританії та інших країнах Західної Європи наприкінці 70–80-х рр.,

особливо активно – у сфері ювенальної юстиції [4, р. 8];

4. «Sentencing Circles» – програма, що вперше з'явилась у 80-х рр. ХХ століття в Канаді як частина політики індіанських громад стосовно своїх злочинців. Основними її цілями було визначено вирішення конфліктів, відновлення порядку і гармонії, «зцілення» правопорушника, жертви і суспільства. Програма передбачала участь у зустрічах великої кількості осіб, зокрема жертв злочинів, членів їх сімей, а також членів сімей та друзів злочинця і членів місцевого співтовариства. Метою таких зустрічей було вираження реакції на негідну поведінку і накладення відповідних санкцій, які б задовольнили інтереси всіх сторін. Ця програма отримала розповсюдження і серед неіндійського населення Канади і США, наприклад серед афроамериканців Мінесоти [4, р. 10].

Вперше визначення поняттю «відновне правосуддя» дав Тоні Маршалл. Він наголошував, що відновне правосуддя – це процес, відповідно до якого усі сторони – учасники конкретного правопорушення зустрічаються для колективного вирішення питання, що робити з наслідками правопорушення та їх впливом на майбутнє [5, р. 37].

На сьогодні найповніше поняття «відновного правосуддя» визначено в резолюції Економічної і соціальної Ради ООН, де зазначається, що під відновним процесом необхідно розуміти будь-який процес, в ході якого жертва і злочинець, і при необхідності будь-які інші особи або члени громади, постраждалі від будь-якого злочину, активно разом беруть участь у врегулюванні питань, що виникають в результаті злочину, як правило за допомогою посередника. Відновлювальні процеси можуть включати медіацію, примирення, конференції та кола правосуддя [6].

На наш погляд, одним із найбільш ефективних механізмів відновного правосуддя є медіація, яка в багатьох країнах світу успішно використовується і для розв'язання кримінально-правового конфлікту. В Україні питання запровадження цього інституту в кримінальний процес перебуває на стадії обговорення і розглядається здебільшого в теорії.

Термін «медіація» має латинське походження і в перекладі українською мовою означає «посередництво», але в обігу та наукових джерелах використовується саме термін «медіація». Потрібно зауважити, що науковці розробили велику кількість варіантів тлумачення поняття «медіація», тому розглянемо деякі з них.

Ю. С. Коляснікова дає загальне визначення медіації і вважає, що медіацію можна визначити як добровільну процедуру врегулювання конфлікту його сторонами за участі нейтральної і незалежної особи (посередника), який надає допомогу у його врегулюванні [7, с. 23].

А. П. Гуськова та Д. В. Маткіна зазначають, що медіація – це позасудове врегулювання спорів між суб'єктами за участі незацікавленої сторони; один із неформальних способів вирішення конфліктів; процес, в ході якого сторони зустрічаються разом з обраним, неупередженим, нейтральним спеціалістом – медіатором (посередником), який допомагає вести переговори з метою напрацювання взаємоприйняттого життєздатного рішення в умовах існуючих між ними відмінних інтересів [8, с. 11].

З огляду на те, що медіація як механізм вирішення конфлікту може застосовуватись у багатьох сферах суспільного життя, то і визначень цього поняття, з урахуванням специфіки та особливостей певної конкретної сфери, може бути безліч. Оскільки предметом нашого дослідження є інститут медіації як механізм вирішення саме кримінально-правових конфліктів, то нижче розглянемо підходи до розуміння цього поняття саме в цій сфері.

У Рекомендаціях № R (99) 19, прийнятих Комітетом Міністрів Ради Європи 15 вересня 1999 року, медіація визначається як процес, в ході якого жертві та правопорушнику, у випадку їхньої згоди, надається можливість брати активну участь у вирішенні питань, пов'язаних зі злочинном, що стався, за участі нейтральної третьої сторони (медіатора) [9, с. 51].

М. О. Карпенко та А. Р. Туманянц розглядають медіацію у кримінальних справах як передбачену спеціальним законом процедуру вирішення конфлікту між потерпілим та підозрюваним, обвинуваченим, підсудним, засудженим, за участі медіатора, яка спрямована на примирення сторін та досягнення згоди щодо відшкодування завданої злочином шкоди [10, с. 264].

На думку Г. А. Арутюнян, медіація – це процедура, в рамках якої незалежна і неупереджена третя особа – посередник (медіатор) – бере участь у вирішенні кримінально-правового конфлікту між особою, яка вчинила протиправне діяння, і особою, якій протиправним діянням була спричинена шкода, з метою примирення сторін і знаходження взаємоприйнятного рішення з питань відшкодування спричиненої шкоди, а також з інших питань, що можуть виникнути при вирішенні кримінально-

правового конфлікту, на основі добровільного волевиявлення сторін і яка може спричинити юридичні наслідки для сторін кримінально-правового конфлікту в рамках провадження у кримінальній справі [1, с. 11–12].

А. М. Понясюк відносить медіацію до процедур примирення. Він вважає, що медіація являє собою врегулювання юридичного спору сторонами з допомогою нейтрального посередника (медіатора), який покликаний сприяти примиренню сторін і досягненню ними згоди [11, с. 12].

Кожне із наведених розумінь медіації, безперечно, має право на існування і свідчить про наявність різних підходів до його визначення, зокрема загального та спеціалізованого, які акцентують увагу на різних його аспектах, що дозволяє скласти найбільш повне уявлення про сутність цього інституту. Незалежно від підходу, спільним є висновок, що медіація являє собою процедуру врегулювання спору між сторонами за сприяння третьої особи (медіатора), метою якої є примирення сторін.

Отже, *медіацію у кримінальному процесі*, на нашу думку, можна визначити як добровільну процедуру вирішення кримінально-правового конфлікту між потерпілим і підозрюваним/обвинуваченим за сприяння професійного посередника (медіатора) з метою примирення сторін і досягнення ними згоди щодо відшкодування шкоди, спричиненої протиправним діянням.

На законодавчому рівні інститут медіації на сьогодні не отримав комплексної регламентації, але одними із нововведень Кримінального процесуального кодексу України, прийнятого у 2012 році, стали інститут угоди про примирення сторін та інститут угоди про визнання винуватості. Закріплення в Кримінальному процесуальному кодексі України зазначених інститутів стало результатом імплементації позитивного зарубіжного досвіду. Важливою умовою укладення цих угод є єдність волі і волевиявлення. Угода засвідчує досягнення компромісу між сторонами на підставі їх добровільного волевиявлення, що полягає у взаємних поступках між сторонами з метою вирішення кримінально-правового спору.

Впровадження в кримінальний процес України інститутів угоди про примирення сторін та угоди про визнання винуватості є позитивним кроком у забезпеченні досягнення ефективності кримінального судочинства та в розвитку України альтернативних способів вирішення кримінально-правових конфліктів.

Факт закріплення можливості примирення сторін у кримінальному процесі можна вважати першим етапом становлення механізмів відновного правосуддя в Україні.

Необхідність законодавчої регламентації процедури примирення (медіації) обумовлена не лише світовими тенденціями її застосування, але й визнанням її науковцями як пріоритетного напрямку розвитку кримінального процесуального законодавства України.

За останні два роки в Україні було розроблено декілька законопроектів, спрямованих на визначення правових засад впровадження та застосування процедури медіації в будь-яких спорах, у тому числі й у кримінальних провадженнях, а також на закріплення правового статусу медіатора, окреслення умов здійснення ним посередницької діяльності для вирішення конфлікту.

У цьому контексті треба згадати про проект закону України «Про медіацію». У 2013 році з ініціативою щодо законодавчого регулювання інституту медіації та регламентації незалежної діяльності медіатора (посередника), зокрема у межах кримінального процесу, виступив народний депутат України Я. П. Федорчук. Розроблений ним разом з авторським колективом законопроект, що був зареєстрований за № 2425а, 6 лютого 2014 року законопроект був включений до порядку денного Верховної Ради України, однак вже 27 листопада 2014 року був відкликаний суб'єктом законодавчої ініціативи [12]. У проекті передбачалось, що у кримінальному провадженні за результатами проведеної медіації можуть бути укладені угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим або угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості [12].

Інститут угоди про примирення між потерпілим та підозрюваним або обвинуваченим та інститут угоди між прокурором та підозрюваним або обвинуваченим про визнання винуватості, як вже зазначалось, знайшли своє відображення в чинному Кримінальному процесуальному кодексі України, але процесуальний закон зараз не передбачає можливості участі в процесі обговорення та досягнення компромісу щодо укладення таких угод незалежної незацікавленої особи – медіатора.

Альтернативний проект зазначеного закону, реєстраційний № 2425а-1, було подано народними депутатами України С. В. Ківаловим та В. Й. Развадовським. Законопроект за результатами розгляду в комітетах було рекомендовано

Головним науково-експертним управлінням Апарату Верховної Ради України та Комітетом з питань верховенства права та правосуддя Верховної Ради України прийняти за основу, але 28 лютого 2014 року його було відкликано суб'єктом права законодавчої ініціативи [13].

У березні 2015 року народні депутати України А. І. Шкрум, О. І. Сироїд, Б. Ю. Береза, І. Д. Луценко та ін. подали ще один проект закону України «Про медіацію», зареєстрований за № 2480, який 3 червня 2015 року було включено до порядку денного сесії Верховної Ради України. Цей законопроект також передбачає можливість застосування механізму медіації в кримінальному процесі та закріплює необхідність оформлення її результатів у вигляді угоди про примирення [14].

На нашу думку, запропонований проект потребує доопрацювання, уточнення змісту запропонованих норм та осмислення практичної реалізації викладених у ньому положень, але

водночас є вагомим кроком до еволюції вітчизняного кримінального процесу в напрямку втілення концепції відновного правосуддя та становлення інституту медіації як самостійного механізму вирішення кримінально-правових конфліктів.

Висновок. Інститут медіації є сучасним інструментом вирішення кримінально-правового конфлікту, має одночасно глибокі історичні коріння та новизну для сучасного суспільства, а також застосовується в багатьох країнах світу, не зважаючи на різні системи права та правові традиції.

Повноцінне запровадження інституту медіації в кримінальний процес України сприятиме прискоренню здійснення кримінального провадження, зменшенню навантаження на правоохоронну та судову системи, зумовить зменшення витрат коштів державного бюджету на їх утримання.

Список використаних джерел

1. Арутюнян А. А. Медіація в уголовном процессе : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Арутюнян Анна Аветиковна. – М., 2012. – 30 с.
2. Александренко О. В. Інститут угоди про примирення у кримінальному процесі України / О. В. Александренко, А. В. Титко // Юридична наука. – 2013. – № 2. – С. 94–101.
3. Zehr H. The Little Book of Restorative Justice. Intercourse / Howard Zehr. – PA : Good Books, 2002. – 150 p.
4. Daly K. The past, present and future of restorative justice: some critical reflections / K. Daly, R. Immarigeon // The Contemporary Justice Review. – 1998. – № 1. – Pp. 1–45.
5. Marshall T. Criminal Mediation in Great Britain 1980–1990 / T. Marshall // European Journal on Criminal Policy and Research. – 1996. – № 4. – Pp. 36–39.
6. Basic principles on the use of restorative justice programmes in criminal matters : [United Nations] Economic and Social Council Resolution 2002/12 : 37th plenary meeting 24 July 2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.un.org/en/ecosoc/docs/2002/resolution%202002-12.pdf>.
7. Коляснникова Ю. С. Примирительные процедуры в арбитражном процессе : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.15 / Коляснникова Юлия Сергеевна. – Екатеринбург, 2009. – 240 с.
8. Гуськова А. П. Медіація в уголовном процессе / А. П. Гуськова, Д. В. Маткина // Российский судья. – 2009. – № 2. – С. 10–18.
9. Рекомендація № R (99) 19 від 15.09.1999 року Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про медіацію в кримінальних справах» // Відновне правосуддя в Україні. – 2005. – № 1–2. – С. 50–53.
10. Карпенко М. О. Деякі питання впровадження ідеї відновного правосуддя в кримінально-процесуальне законодавство України / М. О. Карпенко, А. Р. Туманянц // Університетські наукові записки. – Хмельницький, 2006. – № 2 (18). – С. 260–264.
11. Понясюк А. М. Участие адвоката в урегулировании юридических споров посредством : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.11 / Понясюк Андрей Михайлович. – М., 2011. – 28 с.
12. Проект Закону про медіацію : № 2425а від 26.06.2013 [Електронний ресурс] / Федорчук Я. П., Тищенко О. І., Астряб А. Ю. та ін. ; ініціатор законопроекту Федорчук Я. П. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=47637. – Назва з титул. екрана.
13. Проект Закону про медіацію : № 2425а-1 від 03.07.2013 [Електронний ресурс] / Ківалов С. В., Развадовський В. Й., Гловюк І. В. та ін. ; ініціатори законопроекту: Ківалов С. В., Развадовський В. Й. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=47710. – Назва з титул. екрана.
14. Проект Закону про медіацію : № 2480 від 27.03.2015 [Електронний ресурс]. / ініціатори законопроекту: Шкрум А. І., Сироїд О. І., Пташник В. Ю. та ін. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54558. – Назва з титул. екрана.

Надійшла до редколегії 20.08.2015

ГЛУЩЕНКО Е. А. ПОНЯТИЕ, СУЩНОСТЬ И МЕСТО МЕДИАЦИИ В СИСТЕМЕ МЕХАНИЗМОВ ВОССТАНОВИТЕЛЬНОГО ПРАВОСУДИЯ

Проведён анализ концепции восстановительного правосудия, выделены программы альтернативного разрешения конфликтов, которые повлияли на формирование данной концепции, исследованы различные подходы к толкованию понятия медиации. На основе проведённого исследования сформулировано определение данного понятия, сделан вывод, что институт медиации является современным инструментом разрешения уголовно-правового конфликта, который имеет глубинные исторические корни и применяется во многих странах мира. Предпосылкой внедрения этого института в Украине является закрепление в Уголовном процессуальном кодексе Украины института соглашения о примирении и института соглашения о признании виновности.

Ключевые слова: концепция восстановительного правосудия, программы альтернативного разрешения конфликтов, медиация, инструмент разрешения уголовно-правовых конфликтов.

GLUSHCHENKO O. A. THE CONCEPT, ESSENCE AND PLACE OF MEDIATION IN SYSTEM OF MECHANISMS OF RESTORATIVE JUSTICE

Analysis of the concept of restorative justice is conducted; programs of alternative dispute resolution that have influenced on the formation of the concept are outlined; different approaches to the interpretation of the notion of mediation are studied. On the basis of research the author has formulated the definition of the mediation; it is also concluded that the institution of mediation is a modern tool for resolution of criminal and legal conflict, which has deep historical roots and is used in many countries around the world. Precondition of implementing this institution in Ukraine is the consolidation of the institution of the reconciliation agreement and the institution of the plea agreement in the Criminal Procedural Code of Ukraine.

Keywords: concept of restorative justice, alternative dispute resolution programs, mediation, tool for resolution of criminal and legal conflicts.

УДК 342.951:351.824(477)

І. Б. ГОНЧАРЕНКО,

кандидат юридичних наук,

провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії

з проблем організації навчального процесу заочного та дистанційного навчання

навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПЕРЕДБАЧЕНЕ СТ. 160 КОДЕКСУ УКРАЇНИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ «ТОРГІВЛЯ З РУК У НЕВСТАНОВЛЕНИХ МІСЦЯХ»

Досліджено питання адміністративної відповідальності за правопорушення, передбачене ст. 160 Кодексу України про адміністративні правопорушення «Торгівля з рук у невстановлених місцях». Акцентовано увагу на недосконалоості норм цієї статті та запропоновано шляхи поліпшення регулювання розглянутих відносин за допомогою внесення змін у Кодексу.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, правопорушення, торгівля з рук у невстановлених місцях.

Goncharenko, I.B. (2015), "The issue of improving administrative liability for the offence under the Art. 160 of the Code of Ukraine on Administrative Offences «Trade with hands in Prohibited Places»" ["Pytannia vdoskonalennia administratyvnoi vidpovidalnosti za pravoporushennia, peredbachene st. 160 Kodeksu Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia «Torhivlia z ruk u nevstanovlenykh mistsiakh»"], *Pravo i Bezpeka*, No. 2, pp. 55–59.

Постановка проблеми. Торговельна діяльність повинна здійснюватися відповідно до встановлених державою правових норм. Одним із заходів, який сприяє забезпеченню належного виконання приписів правових норм у

торговельній сфері, є адміністративна відповідальність. Сьогодні триває активне реформування адміністративного законодавства, що обумовлює необхідність проведення аналізу питань адміністративної відповідальності за